

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.307/2011/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év június hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A befolyással üzérkedés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 4.B.1264/2010/29. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott gépjármű-oktatói foglalkozástól való eltiltás mellékbüntetést végleges hatályúra súlyosítja.

A vádlott a börtönbüntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az ügyben eljáró ülnök nevét akként pontosítja, hogy az helyesen Szabóné Kövesdi Csilla.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság 4.B.1264/2010/29. számú 2011. augusztus 23. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat 12. rb. a Btk. 256. § (1), (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti befolyással üzérkedés büntette miatt 2 év börtönre, 3 év közügyektől és 3 év gépjármű oktatói foglalkozástól eltiltásra ítélte. A bíróság 153 ezer forint erejéig vagyonekobzást rendelt el, rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. Ellenben felmentette a vádlottat az ellene 1. rb. Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti befolyással üzérkedés büntette miatt emelt vád alól.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentés érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 777/2011/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a fő- és mellékbüntetés tartamának súlyosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ítéletábra nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott védője az ítéletábra előtt a fellebbezését kizárólag a vádlott felmentése végett tartotta fenn. Vitatta, hogy a vizsgabiztosok hivatalos személyek lennének, ezért törvényi tényállási elem hiányzik, így nem valósulhatott meg bűncselekmény. A tanúk vallomásának felhasználását aggályosnak ítélte, mert kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárásban az élő szó helyett a nyomozati vallomás felolvasásával tette a bíróság a tárgyalás anyagává a bizonyíték tartalmát. Kiemelte, hogy a vádlottól lefoglalt bankjegyek nem mutattak egyezőséget az átadottak sorszámaival, és a magánhangfelvételeken elhangzott beszélgetések törvényes bizonyítékként való felhasználását is megkérdőjelezte. Hangsúlyozta, hogy védelem a rendszer áldozata volt.

A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozata megbánásra és ártatlanságára irányult.

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben, de a (2) bekezdésben írt korlátok között, a jogerős felmentő rendelkezést nem érintve felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A felek jogainak érvényre juttatását messzemenően szem előtt tartotta, így amikor a vádlott a lefolytatott bizonyítási eljárás végén jutott arra a döntésre, hogy korábbi nyilatkozatával szemben mégis vallomást tesz, a bíróság három már kihallgatott tanút visszaidézett és újra kihallgatott a vádlott vallomásának tartalma szerinti körülményekre is. A tanúk a bíróság előtt az időmúlásból adódó felejtésre alapítva kérték a nyomozati vallomásuk eléjük tárását, amely nem kifogásolható. A vallomások hasonlósága pedig a vádlott által az egyes személyeknek elmondottak azonosságára vezethető vissza. A hangfelvételek meghallgatását a védelem nem kérte, de a felvett beszélgetések leírt tartalmának felolvasása megtörtént, és az egyező volt a tanúk által vallottakkal.

A törvényszék az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat feltárta, az ítéletében irathűen és részletesen felsorolta, azokat egyenként és összevetve is elemzően értékelte. A mérlegelő tevékenységét az ésszerű gondolkodás szabályai szerint hibamentesen elvégezte, és a logikai tevékenységéről meggyőzően számot adott. A védelem által kifogásolt és a lefoglalt, beazonosított bankjegyekkel kapcsolatos értékelési kötelezettségének is eleget tett, helytállóan állapította meg, hogy a vádlottól előkerült 109 ezer forint között fellelhető volt a 1. tanú által átadott pénzből egy darab egyezer forintos, és a 2. tanútól átvett 20 ezer forintos bankjegy. Arra is megfelelő magyarázatot adott, hogy a további felírt kettő darab bankjegy sorszáma szerinti beazonosíthatatlanságát több körülmény is okozhatta, így akár az, hogy a gépjármű átkutatása elmaradt, de

akár az is, hogy amint 2. tanú is visszkapott 5000 Ft-ot az átadott 20 ezerből, akként ilyen váltás más személy felé is történhetett. Mivel a vádlottól nemcsak a korábban beazonosított bankjegyek kerültek elő, nem csorbította a bizonyíték erejét a csak részbeni azonosság, arra a fentiek megfelelő magyarázattal szolgálnak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes volt a Be. 351. §-ban felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is kellő alapossággal teljesítette, ezért a történeti tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt, és a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és törvényes a bűncselekmények jogi minősítése is. A törvényszék azt is megindokolta, hogy mire alapította a vizsgabiztos hivatalos személyként való értékelését, és a másodfokú bíróság ezt nem találta aggályosnak, azzal egyetértett.

Hasonlóan helytálló az elsőfokú ítélet befolyással üzérkedéssel kapcsolatos jogi indokolása is. A vádlott arra hivatkozott, hogy hivatalos személyt, a vizsgabiztost tudatosan befolyásolja, és a befolyását érvényesíteni fogja. A vezetői vizsga előtt álló tanítványaitól meghatározott összegű jogtalan előnyt kért és fogadott el, amelynek során azt állította, hogy hivatalos személyt megveszteget és e tevékenységét üzletszerűen, rendszeres (akár saját, akár pedig más haszna érdekében) haszonszerzésre törekedve követte el. Utóbbi körülmények miatt a bűncselekmény súlyosabban minősülő esete valósult meg, amely 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a halmazati szabályok figyelembe vétele nélkül.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket hiánytalanul feltárta és az ítéletben felsorolta. E körből mellőzi a másodfokú bíróság a hosszú időn át ellátott jó oktatói tevékenység felhívását, mert ez nem enyhítő körülmény, hogy éppen a rábízott munkanélküliekkel szemben tanúsította a tényállásban körülírt magatartást.

A vádlott büntetlen előélete, amely a közel 60 éves korára figyelemmel nyomatékos enyhítő körülmény és az időmúlás, ezen belül is az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig eltelt igen hosszú idő (az ügy nem tartozott a Be. XXVIII/A fejezetben felsorolt kiemelt ügyek közé) alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott halmazati büntetés nem tekinthető eltúlzottan enyhének, ezért a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyésznek a főbüntetés súlyosítását célzó indítványát. Ellenben a vádlott magatartása, amelyet üzletszerűen és több alkalommal fejtett ki méltatlanná teszi arra, hogy a gépjárműoktatói foglalkozást gyakorolja, ezért attól az ítélőtábla végleges hatállyal eltiltotta.

A már említett időmúlás és a vádlott személyi körülményei alapján a másodfokú bíróság lehetőséget látott arra, hogy a Btk. 47. § (3) bekezdés alkalmazásával megállapítsa: a vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A kiadmány hiteléül: